

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΜΑΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΔΕΚΤΑΙ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡ. 8.
ΑΙΔΟΛΑΦΗΣ ΦΡ. 10.

Σ' τή νέα τήν έπιτροπή,
πρέπει κάνεις κάτι νά πῆ.

Έν πρώτεις νά σάς συγχάρῶ όθείλω, έπιτρόποι,
πού δέν έματαιώθησαν οί τόσοι σάς οί κόποι,
άλλ' έν θριάμβῳ παμφερει τοιούτους σάς διώρισαν
άφρου Χριστάκης και λοιποί άσμένως ύπεχώ, ηταν.

Μακρονόμερευσιν λοιπόν ὁ Ύψιστος δωρήσει σας,
ὁ Κέφαλος προσμειδιᾷ έπί τῆ άναρρήσει σας,
του κόσμου του θεατρικού μεγάλ' εἶν' ἡ χαράτου,
του δέ κλειδοῦχου Μουσταφᾶ χρυσᾷ τᾷ όνειρά του.

Δετόρε συνονώματε ποῦσ' άνθρωπος με νοῦ
κι' εἰγίνησε έπίτροπος φιλόμουσου κοινοῦ,
ύπογραφή γιά θέατρο κλειστά τᾷ μάτια βάνε,
τόν Πίπη ν' άκουρμένεσαι κι' ὅ,τι σου λέει κάνε.

Φροντίσετ' έπιτρόποι μου, χωρίς νά σάς τὸ ποῦμε,
κάτι κι' έμεῖς ν' άκούσουμε, κάτι κι' έμεῖς νά ιδούμε,
γιά ν' άποδείξετε του Σκιαδᾶ, του Πέτρου του τεμπέλη,
πῶς δέν μπορεί νά βγάνουνε ὄλ' οί μπουμπούλοι μέλι.

Μ' έτούτην τήν έπιτροπή κάθέ.ας ύποθέτει,
πῶς ὅ' άζιωθούμε γρήγορα νά -ιδούμε τήν Μπαλέτη,
κι' άλλες πολλές τσελεμπριτές τῆς Ίταλίας ράντισε,
του νάχουν κι' ὄμορφη φωνή και σκανδαλώδεις φάτισε.

Μ' έτούτην τήν έπιτροπή, αν έρθ' ἡ Μπότη Μπέλο,
σ' τᾷ αίγουρα θᾷ μάς χαθῆ τὸ μαῦρο μας τσερβέλο,
κι' ένῶ γιά ὄλους θᾷν καῦμός και φούρκα και ψιμάρα,
λουκοῦμι βᾷνε μοναχᾷ σ' τὸ στόμα του Τσιμάρα.

Κι' αν έρθη κι' άλλη μιᾷ φορά ἡ Μπέλο νά χώρέψη,
κι' ἡ τσιέρα του Χριστόπουλου εὔθις θᾷ ζωηρέψη,
πού τόρα με τόν πόλεμον έπέτρεψεν ὀπίσω
σ' ἕνα βαθμὸ πώκίντεψε νά μῆν τονέ γνωρίζτω

Ὁ τόπος θέλει ὄπερες, τενόρους, μπάτους, πρίμες,
ὁ τόπος θέλει θέατρο κι' ἄς εἶν και παντομίμες,
ὁ τόπος ὁ παράδοξος τήν σήμεραν ένδέχεται
και τῆ ξυλιές του Φασουλῆ έπί σκηνῆς ν' άνέχεται.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α.Ε. 4. 71. 0013

Δεσφρε συνονώματε και Πίπη Κοσμετάτε,
 ποϋχετε τόν καλό σκοπό επίτροπή νά πάτε
 ή ματμαζέλες κι' ή κυρέσ σ' έσάς θά βασιστούνε
 και δι' έλπίδος έχουνται πώς θά θεατριστούνε.

*Ανοίξετε τόν Κέφαλο τόν ώμορφο τόν φοϋρνη,
 νά πνένη νά ζεσταίνεται τόν βράδυ κάθε τούρνη,
 πότ' από φλόγα βλέμματος ποϋ τήν άκούν ή φίλες,
 και πότ' από τού λαμπριονίου τσ' όλόθερμες καυτρίλες.

*Ανοίξετε τόν Κέφαλο νά λάδω μες τόν κρύο,
 χαρά και ζωηρότητα ό τόπος μας και μπριο,
 νά -ιδούμε φρέσκα ντεκολτέ και ντουαλέτες, τόσες
 σ' εκείνες πούξεκάμανε τόν φρούτο τους, διακόσσε.

*Ανοίξετε τόν θέατρο νά μη σφαλαγγουιάση,
 κορίστες Ζαχαρόκορμες ό τόπος νά γενειάση,
 άνοίξετε το κι' είν εύκολο μ' αύτήν τήν καχεζία,
 μην έρτη και τού Μουσταρά καμμιν άποπληξία.

Δεσφρε συνονώματε και Κοσμετάτε Πίπη,
 θάνε μεγάλη άδικο, θάνε μεγάλη λύπη,
 κάθε φιλόμουσο κυρά ποϋ θέλει νά ξεδώση,
 τόν πάλο της τόν μεσινόνά μην τόν ξεκλειδώση.

Δεσφρε συνονώματε, Πίπη χρουσέ λεβέντη,
 γλήγορα φέρτε θέατρο, φέρτε σ' τόν τόπο γλέντι
 νά βλέπω λούσα ξωτικά σ' εκείνη ποϋ μ' άρέσει,
 και τή μορφή τού Χαλικιά σ' τού μπαλιονίου τή μέση.

*Ακούσω ήχον έκπαγλον και Νάπολις άρέτο,
 νά βλέπω σέ συγκίνησι τόν Βάσο τόν Μαρκέτο,
 νά βλέπω τόν Σπυράγγελο ά κ α τ ρ έ π έ ν γ λ νά τρέχη,
 παντού νά κάνη βίξιτες, και σ' όλα νά πρυσέχη.

*Ακούσω έναρμόνια λαμπράς αρχήστρας μέλη,
 νά βλέπω τόν λοργιάρισμα *Απόλλωνος Σπινέλη,
 νά βλέπω και τούς δικαστάς έν σώματι εκεί,
 υικτρως νά γαλθανίζονται από τή μουσική.

Νά βλέπω μιάν ποϋν ώμορφη σά νύμφη τού άέρος,
 νά στρέφεται καμμιά φορά κι' αύτή ίνδ ι α ι τ έ ρ ω ς,
 όπου ποθει κι' άρέσκεται ή νέα της καρδιά,
 άφοϋ τόν πηρ' άπόφασι, νά παίζη τά παιδιά.

*Ακούσω πάλιν τούρνωνε καυγάδες και διχό οιεσ
 νά βλέπω Μοσχολέοντος, κάν-κάν, και τσιριμόνιεσ,
 νά βλέπω Λεβιθαθόπαιδοσ θαυματουργούσ μανίκασ,
 νά βλέπω Νικολόπουλον νικώντα νέασ νίκασ.

Νά βλέπω τήν νεότητα σφριγώσαν εκεί μέσα,
 νά βλέπω πώς πορεύεται ή κάθε μιάν κοντέσσα,
 νά βλέπω μες τόν πάλο του νά φαίνεται λεβέντης
 κι' ό Ιωάννης ό Χοϊδάσ ό τού Δαρνηόσ άρέντης.

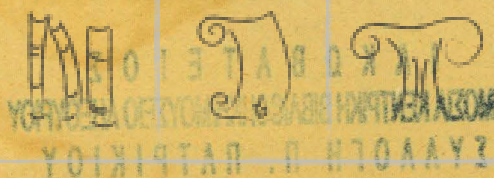
Νόρμα παλιά κι' άθάνατη. όμπρός όπίσω νάρτης,
 νά ξανανώσουν στη στιγμή και νάρτουν στα καλά τους,
 ό Παναγάκης ό Χοϊδάσ κι' ό Σουπιανασ ό ψάρτης,
 ποϋ σ' έχουν και σέ παίζουνε κι' οι δυό σ' τά δακτυλά τους.

Δεσφρε συνονώματε και Πίπη Κοσμετάτε,
 τόν κόσμο νά χαλάσετε, τά σύμπαντα νά φάτε,
 αλλά νά μην αφήσετε τόν θέατρο κλεισμένο,
 αύτόν τόν χρόνο τόν χρυσό και τόν εύτυχισμένο.

*Ανοίξετέ το νά γενη σουσοϋρο κι' όμιλία,
 άνοίξετέ το νά χαροϋν και τά χωριά κι' ή χώρα
 κι' ό Μπουκουβάλασ νά μάσ πη καμμιν άπαγγελία
 σαν από κείνη πώκαμε έπέρσει σαν τώρα.

*Ανοίξετε το νά γενη σ' τόν τόπο ταρνανιά,
 άνοίξετέ το κι' έχουμε παράδες σ' τά γιομάτα,
 άνοίξετέ το νάρχεται τήν ώρα νά περνάη
 κι' ό Ξενοκράτης ό γιατρός ποϋνε στα Βαρτσαμάτα.

*Αν θέλης Πίπη νά φανουν άληθινά τά γάρμπα σου,
 κι' αν θέλης νά 'φχαριστηθη κι' ό σιόρ Μαρής ό μπάρμπασ σου,
 κι' όλες του τόπου ή ψηλές, σενόρες, ντάμες, ντόνεσ,
 κάμε τόν κατά δίναμιν νά φέρησ πριμαντόνεσ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Φέρτες γιὰ ν' ἀλεγράρουμε ἀφέντη μου σιὸρ Πίπη,
φέρτες γιὰ νὰ ξεχάσουμε τῆς Λάρισσας τὴ λήπη,
φέρτες κι' ἂν ἔχουν ἔλλειψι ἀπὸ βιολιά και μπάν-α,
τοὺς στέρνω τὸν πατέρα μου ποὺ κάνει γιὰ τριάντα.

Φέρτες νὰ φχαριστήσουμε τοὺς φιλομούσους φίλους,
φέρτες νὰ ντιθεστήσουμε τοὺς ξένους ὑπαλλήλους,
Κιλλοῦδην τε καὶ Κριεζῆν ἀπὸ βελάδαν φέροντα,
καὶ Λάμπαν τὸν ἀεθαλλῆ καὶ χαϊδεμένον γέροντα.

*Ανοίξετε τὸ θέατρο, καινόργοι ἐπιτρόποι,
νὰ πηδούν νὰ σφογάρουν ἀπόξενοι ἀνθρώποι,
γιατ' εἶναι κρίμα κι' ἄδικο τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος
νὰ εἰς καθένας σπιτί του νὰ σμολάρη μόνος.

Μόνον σ' ἐμᾶς ἐπέπρωτο νὰ ζοῦμε σὰ σ' τὸν ἄδη ;
ὁ Δάλλας κι' ὁ Τραντάφυλλος ποὶ θὰ περνοῦν τὸ βράδυ;
πὼς θὰ μᾶς δείξῃ, τὸ λοιπὸν τὰ φίνα τῆς κοστούμα,
ἢ κάθε ξένη μόμελα κι' ἢ κάθε ντόπια μούμιχα ;

Φέρτε λοιπὸν τὸ θέατρο νὰ κονσολαριστοῦμε,
φέρτετο νὰ σφογάρουμε καὶ νὰ θεατριστοῦμε,
φέρτετο τώρα πῶχουμε τὸ μάγουλο δροσάτο
γιατ' ὕστερα γεράζουμε κι' ἀντίο ντέλ πασάτο.

XXXX

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ.

*Αγαπητοὶ συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται φίλοι,
ὁ τόπος μας ἐνέκρωτε καὶ δὲν ὑπάρχει ὕλη,
ἔπειτα, εἶχα καὶ δουλειὰ νὰ πεταχτῶ σ' τὴν Ἑρισο,
κι' ἄφισα τὸ Ζιζάνιον γιὰ δύο ἑβδομάδες, χέρισσο.

Μὴ σὰς παραξοφαίνεται ἂν κάπου κάπου χάνεται,
δὲν θέλω νὰ γκρινιάξετε, οὔτε νὰ κακοθάνετε,
γιατὶ τὸ ξέρετε καλὰ, συνδρομηταὶ δετόροι,
πὼς στίχους εἶν' ἀδύνατο νὰ γράψῃς μὲ τὸ ζόρι.
Κι' ἂν γράψῃς, φέρνεις ἐμμετὸ σ' τ' ἀνθρώπου τὸ κουφάρι,
σὰ νὰ περνᾷς μὲ γαρμπινὴ φουρτοῦνα τὸ Σχοινάρι.

Δὲν εἶν' ἀνάγκη ἄλλοτε ἐξήγησις νὰ γένη,
διεβάζετέ το μο ἀλὰ τῆς μέρες ποὺ θὰ ἐγένῃ,
χωρὶς νὰ χάνετε καυγὰ ἀλλεὶ ψὲς μιά ἑβδομάδα.
Αὐτὸ γομίζω ἀπαιτεῖ κι' ὁ νοῦς κι' ἡ φρονημάδα.

Ο ΚΟΛΑΡΟΣ.

Εἶναι ἕψηλὸς πελώριος,
τὸ νοῦ μῶχει γυρίσει·
δὲν πρέπει νὰν' ἐγγώριος,
θὰν ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Κολάρος πῶχει γουνερό,
στολισμάτα μεγάλα,
λαιμὸ σκεπάζει τρυφερό,
κι' ἄσπρονε σὰν τὸ γάλα.

Κολάρος ποῦ σοῦ φαίνεται
κι' ἀξάινει τὸ θυμὸ τῆς,
κι' ἕνα μουράγιο γένεται
τριγύρω σ' τὸ λαιμὸ τῆς.

Κολάρος ποῦ μ' ἐκόλασε
τὴν ὥρα ποῦ τὸν εἶδα,
κι' εἶπα, Μολφέτα σκόλασε,
καὶ χάσε καθ' ἐλπίδα.

Μὴν κοχορεύεσαι, κουτέ,
καὶ γιὰ κολάρους νουβωτέ,
ποῦ στέκουν σ' ἕτοιμο σῶμα,
εἶσαι μικρὸς ἀκόμα !

Διαφορά.

Τῆς βλέπω τόσα χρόνια φιλονάδες·
κι' ἢ δύο τους ὅμως, ἀγαρμπες, πανάδες,
καὶ μόνον διαφέρουνε, ποῦ ἢ πρώτη,
κουρλαίνεται ν' ἀκούῃ τὸ Δεσπότη.
Ἐνῶ ἢ πρὶο γιομάτη καὶ μικρότερη,
(μὲ γνῶσι προικισμένη πρὶο περσσότερη)
ἐνόησε πὼς ζῆ σ' ἕναν αἰῶνα,
ποῦ κάλληο τῆς νὰ γένη φορμασόνα.

... ος

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙ.

Κυρά μου τὸ φουστάνι σου μὴν τὸ πολυσηκῶνης,
χαμένη κι' ἀνεπαίσθητη εἶν' ἢ ζημιὰ τῆς σκόνης.
Μὴν τὸ σηκῶνης, κι' ἂν ποτὲ περιᾶς ἀφ' τὸ πλευρό μου,
δὲν θάχω τὴν ὑπομονὴ νὰ κάμω τὸ σταυρό μου,
γιατ' εἶμαι ποῦμ' ἀμαρτωλὸς τοῦ Σατανᾶ πσεκέσι
κι' ἴσω νὰ κάμω τίποτα ὅπου νὰ μὴ σ' ἀρέσῃ.

Ἐνας μασκαράς.]

XXXX
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Ἡ καντάδα σου, ἦτο τόσον ὡσαύτα χθές τὴν ἐσπέραν καὶ μοῦ φίνεται θαῦμα πῶς τὰ τριανταφυλλένια χεῖλησού, διὰ τὴν δὲν εἶνε καμωμένα μόνον γιὰ τὴν τρέλλα τῶν φιλημάτων ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν τρέλλα τοῦ ἄσματος. Ἡ λεπτοφυῆς ψυχὴ σου κυμαίνεται μεταξὺ πάθους καὶ ποιήσεως. Εἶμαι ὅλη δική σου.

Μὲ ἀνοήγητη ἀγάπη. ,,

Αὐταὶ ἦσαν αἱ λέξεις, χαραγμέναι μὲ ὀρθογραφίαν, καλλιγραφίαν ἐπὶ ὠραίου χονδρῶ ἐπιστολιμαίου χάρτου, αἴτινες ἐστάλλησαν εἰς τὸν φίλον μας καμψυμένον. Ἐἰς αὐτὴν διέκριναι ἀκόμη καὶ ἓν ἄλλο πρὸς σπουδαῖον, πρὸς ἑνδιαφέρον. Λές κι' ἦτανε γραμμένη ἀπὸ ἀντρίκιον χέρι. Τόσον ἡ γραφὴ ὁμοιάζε πρὸς γραφικὸν ἀνδρὸς χαρακτῆρα!

Πόσας παρακλήσεις! Πόσα parol d'honneur! μετὰ ξύ μας θὰ τὴ γνωρίζωμεν τὸ ὄνομα. Πές μου το ἐπὶ τέλους, φανέρωσε αὐτὸν τὸν ἄγγελον! Ἄκαμπτος ὁ σκληρὸς εἰς τὰς φιλικὰς αὐτὰς παρακλήσεις μου ἀντὶ ἀπαντήσεως μοὶ ἀνεδείκνυε μὲ θρίαμβον Δὸν Ζουὰν τὴν ἡκατακτικὴν του δὺ κριν ἀνελεύων ἐκ τῆς καρδίας του εἰς ἣν εἶχε τοποθετήσῃ τὸν πολύτιμον θησαυρὸν του, τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποῖαν ἀνέλκυσιν παρεκκοῦθει φίλημα ἔρωτος, μανίας, τρέλλας.

Ἐπὶ τέλους ἐπέισθη! Σιγαλά-σιγαλά μοὶ ἐξεμνηστρεῦθη τὸ ὄνομα!

Ἦτον ἐκεῖνη! Περὶ ἧς εἶχον ἀμφιβολίας παρακολουθῶν ἔστιν ὅτι τὰ βλέμματά του. Ἐδικαίωσα τὰ πάθη του, τὴν νανίαν του!

Καὶ βέβαια! τὰ ἑμμάτια τὰ κατάμαυρα μεγάλα καὶ σχιστά, τὰ ὁποῖα πολιορκοῦνται ἀπὸ τὰς δίκην ἀκοντίων ὁμοιοχρούς βλεφαρίδας τῆς κοσμοῦνται δ' ὑπερθεν ἀπὸ δύο ἡμισέληνα μαῦρα φουσκωτά, προσκεκολλημένα εἰς τὸ Ἄφροδίσιον κεφαλάκιτις, τὸ ὁποῖον πάλιν διὰ τοῦ λευκοῦ τῆς λαίμου εὑρίσκειται εἰς ἄμεσον διορατικὴν συνάφειαν πρὸς τὰ ὀλίγον παρακάτω προτεταμένα στήθη τῆς, ἀπερ' θαῦρα ιδέσθαι, ἀπτεσθαι, ἠλέκτρισαι τὸν φίλον μου, τὸν κατέστησαν ἐν sujet ἀπὸ τὰ ἐξοχὴ διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς σχολῆς τοῦ Σαρκό.

Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες περὶ τὸ Ζάππειον καὶ ἐπιτρέφοντες διὰ τῆς ὁδοῦ Πολυβίου τοῦ Μυρτύλου μεταβαίνομεν εἰς τὸ καρνεῖον "τῶν ἀκατανόητων συζητήσεων", τοῦ φίλου μας Σωτηράκη.

Ἀφέντη! Ἀφέντη! ... καὶ τείνεται πρὸς τὸν συμπεριπατητὴν μου, χεῖρ μὲ λευκὸν ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον γίγεται ἀνάσπαστον ἀπ' αὐτόν.

— Καλὰ! Γιὰ σου καὶ ἡ μικρὰ φεύγει, ὁ δὲ μὲ τρέμουσαν χεῖρα ἀναγνωρίζας τὸν αὐτὸν γραφικὸν χαρακτῆρα ἀπεφράγιζε τὴν ἐπιστολὴν. ,,

"Τὸ ἐσπέρας εἰς τὰς 9 ἐξώθηεν τοῦ... (καλλίτερον νὰ μὴ μάθετε ποῦ) αἶ; ἀκαλένο ἐξ ἄπαντος. ,,

Χαρὰ, εὐδαιμονία δάκρυα λύπης, ὅλα αὐτὰ διήλθον ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ φίλου μου καὶ ἐγὼ ἔλεγα μέσα μου,

Τί εὐτυχεῖς αὐτοὶ οἱ ἐρασταὶ!

— Σὲ ἀρίνω! Θὰ πάω σ' τὸ σπίτι!... Τὸ βράδυ σ' τὰς δέκα, δέκα καὶ μιστὴ, περιμένεις σ' τὸ Καρνεῖον νὰ σ' τὰ πῶ. Καὶ ἐγένεν ἄφαντος. Ὁ δὲ ὑποραινόμενος χωρὶς καμμιὰ ἔννοια ἐρρίφη εἰς τὰς ἐρημερίδας.

Εἰς τὰς δέκα ἀποίντο σ' τὸ καρνεῖον ὁ φίλος. Κίτρινος, κίτρινος εἰέρχεται, μὲ παρατηρεῖ ἀτενῶς, δὲν μὲ ἀναγνωρίζει, ... τὸν σκορνῶ... .

"Ἄ! γιὰ σένα ἐρχόμουν. Τὴν ἔπαθα μοὶ λέγει.

Σούτ! μὰς ἀκοῦν... Καὶ ἐξήλθομεν.

Ἐξήλθομεν διότι ἐκάθητο πλάι μας εἰς τῶν διατρητοτέρων ἐξερευνητῶν τοῦ Ἄργουστολίου.

— Ἦτον ἡ δούλα φίλε μου!

— Καλὲ τί λές;

— Ναι αὐτὴ ἡ... ἐπλήρωσε ἕναν δάσκαλο καὶ μοῦ ἔγραψε τὰς ἐπιστολάς.

Τοῦ ἦλθον τὰ δάκρυα μὲ ἀρῆκε καὶ ἀπελπισμένος διέσχίζε τὸ μπουλβάρ μεταβαίνων εἰς τὸ σπίτι του, ἐνῶ ἐγὼ ἔκαμνα ἓνα συλλογιτμόν.

Πόσον θὰ ἤμην εὐτυχὴς εὑρισκόμενος εἰς τὴν θέσιν του κατὰ τὴν ἄραν τῆς συνεντευξέως με τὴν εὐαίσθητον θεραπαινίδα!

A M.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ.

— Ἐν Ἐρυστῶ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐξαιρέτου νέου καὶ φίλου μας κ. Κωνσταντίνου Δ. Ἀντίππα ἐμπόρου, μετὰ τῆς καλοκαγάθου καὶ χαριτωμένου δεσποσύνης Ἀρτεμισίας Καββαδία.

Εὐχόμεθα βίον ὄλιγον εἰς τὸ νεαρὸν ζεῦγος.

— Ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς διευθυντῆς τῆς Ἀστυνομίας μας ὁ κ. Χόρτης λοχαγός. Δὲν ἀμφισβῆλομεν ὅτι θὰ εἶναι ἀδάμας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ὁ γεν αἰὸς ἀξιωματικός.

— Μετὰ χαρᾶς ἤκουσεν ἡ πόλις μας τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Νικολοπούλου ὡς ἀνακριτοῦ. Ἀληθῶς τότε δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶδεν ἀνακριτὴν ἢ Κερκαλληνία.

— Γνωστὸν ποιεῖται τοῖς ἐνδιαφερομένοις ὅτι, ὁ κ. Σπυρίδων Ταρᾶζης σπουδάτας κατ' ἰδίαν γεωμετρικὰ μαθήματα καὶ ἀποκτήσας ἀρκετὰς γνώσεις γεωμετρικὰς καὶ τεκτονικὰς ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν διαφόρων διαγραμμάτων, οἰκοδομῶν, καθὼς καὶ τὴν ἰπιστασίαν αὐτῶν, προσέτι δὲ καὶ καταμετρήσεις γαπέδων, ὁδοποιίας καὶ ἄλλων τοιούτου εἶδους ἐργασιῶν.

ΤΥΠΟΙΣ ΔΕΟΝΤΟΣ Ν. Π. ΚΟΥΡΒΙΣΙΑΝΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

